

STEVE
BERRY
ALEXANDRIA
LINK

„Vitathatatlanul a műfaj mestere”
Dan Brown

KOPPENHÁGA, DÁNIA

OKTÓBER 4., KEDD, NAPJAINKBAN

01.45

COTTON MALONE AZONNAL FÖLISMERTE, HOGY baj van. Könyvesboltjának küszöbén a volt felesége állt, a világon órá számított volna utoljára. Rögtön feltűnt neki a nő fáradt szemében villogó pánik; az ádáz kopogás, mely pár perce riasztotta fel álmából, azonnal a fiát juttatta eszébe.

– Hol van Gary? – kérdezte.

– Te rohadt szemét! Elrabolták! Te tehetsz róla! Elrabolták! – A nő meglendítette a karját, és ökölbe szorított keze lecsapott a férfi vállára. – Te szánalmas barom! – Malone kivédve az újabb támadást, megragadta a nő csuklóját; volt felesége zokogott.

– Hiszen ezért hagytalak el! Azt hittem, már vége!

– Ki rabolta el Garyt? – Még hevesebb zokogás volt a válasz. A férfi erősen szorította az asszony karját. – Pam! Figyelj rám! Ki rabolta el Garyt?

– Honnan a pokolból tudhatnám? – kiáltotta a nő felháborodva.

– Mit keresel itt egyáltalán? Miért nem mentél a rendőrségre?

– Figyelmeztettek, hogy meg ne merjem tenni. Azt mondták, ha a rendőrség közelébe merészkedek, Gary haltott. Hogy úgylis rá fognak jönni, és én hittem nekik.

– De *kiknek?*

Az asszony dühödt arckifejezéssel kiszabadította a karját Malone szorításából.

– Fogalmam sincs. Velem mindössze annyit közöltek, hogy várjak két napot, aztán keresselek föl téged, és adjam át neked ezt. – Egy ideig kotorászott a válltáskájában, majd előhalászott egy mobiltelefont. A könnyek patakokban folytak az arcán. – Azt üzenik, menj föl a netre, és ellenőrizd a postádat.

Jól hallotta? *Menj föl a netre, és ellenőrizd a postádat?*

Bekapcsolta a telefont, és ellenőrizte a frekvenciát. Elegendő megahertz, hogy bárhol a világon elérhető legyen. Elgondolkodtató. Hirtelen sebezhetőnek érezte magát, a Højbro Plads teljesen kihalt, ebben a kései órában senki nem mászkál a téren.

Malone ösztönei működésbe léptek.

– Gyere be! – Berántotta az asszonyt a boltba, és becsukta az ajtót. Nem kapcsolta föl a villanyt.

– Mi folyik itt? – kérdezte az asszony, hangja reszketett a félelemtől.

Malone a volt felesége szemébe nézett.

– Nem tudom, Pam. Majd te megmondod. A fiunkat elrabolták, Isten tudja, kicsodák, te pedig képes voltál két napot várni, mielőtt bárkinek szóltál volna! Nem találsz örütségnek a viselkedésedet?

– Nem én sodortam veszélybe az életét!

– Talán én? Mégis, miről beszélsz?

– A lényedből adódik – vágott vissza a nő ridegen, és Malone számára ismét világossá vált, miért nem él együtt ezzel a nővel egy ideje.

Ekkor felötlött benne egy gondolat: az asszony sosem járt még Dániában.

– Hogy találtál rám?

– Ők mondták meg, hova jöjjenek.

– Ki a fene az az *ők*?

– Mit tudom én, Cotton! Két férfi. Csak az egyik beszélt. Magas, sötét hajú, lapos arcú.

- Amerikai?
- Honnan tudjam?
- Talán az akcentusából!

Az asszonynak mintha végre derengeni kezdett volna valami.

– Nem. Nem amerikaiak voltak. Európaias volt a kiejtésük.

Malone meglengette a telefont.

– Mégis, mit kezdjek ezzel?

– Azt üzenik, hogy ellenőrizd a postádat, és megtudod.

Az asszony tekintete idegesen pásztázta a polcokat a sötétben.

– Fönt?

Nyilván Gary mondta, hogy a bolt fölött lakik, mert ő biztosan nem. Mióta kilépett az Igazságügyi Minisztériumból, és tavaly elköltözött Georgiából, csak egyszer beszéltek. Két hónappal ezelőtt, augusztusban, amikor hazavitte Garyt a nyaralásból, volt felesége jéghideg hangon közölte Malone-nal, hogy Gary nem a vér szerinti fia, a gyerekek egy tizenhat évvel azelőtti kaland terméke; az asszony így állt bosszút Malone hűtlenségén. A férfi azóta viaskodik a hirtelen rázúdult igazsággal, és nem jutott dülőre. Csak azt tudta, hogy többé nem áll szándékában beszélni Pam Malone-nal. Ha valamit még meg kell vitatni, az már csak a fiára és rá tartozik.

Úgy látszik, az események máshogy alakultak.

– Igen – felelte. – Odafönt.

BELÉPTEK A FÉRFI LAKÁSÁBA, MALONE leült az íróasztalhoz, bekapcsolta a laptopját, és várt. Pamnek végül sikerült nagy nehezen úrrá lenni a kétségbeesésén. Világéletében heves hangulatingadozások jellemezték: szárnyaló magasságok és barlangi mélységek. A nő is ügyvéd volt, akárcsak Malone,

de amíg a férfi a kormánynak dolgozott, addig az asszony anyagilag jól jövedelmező pereket bonyolított le *Fortune 500* vállalatoknak, melyek ki tudták fizetni az asszony cégének magasba szökő honoráriumát. Amikor Pam beiratkozott a jogi egyetemre, Malone még azt hitte, az elhatározás az ő hatása, hogy minél több közös pont legyen az életükben. Később rá kellett döbbsennie, hogy a jogi tanulmányok épp a függetlenség kivívását szolgálták a nő részéről.

Pam már csak ilyen.

A laptop készen állt, Malone belépett a levelezőrendszerbe.

Üres.

– Semmi.

Pam odarohant hozzá.

– Hogy érted? Azt üzente, hogy ellenőrizd a postádat!

– Az két napja volt. Mellesleg, hogy jöttél ide?

– Kezembe nyomták az előre megváltott jegyet.

Malone alig akart hinni a fülének.

– Megörültél? Képes voltál két nap előnyt adni nekik?

– Szerinted oktanul? – kiabált Pam. – Ne nézz már hülyének! Megfenyegettek, hogy lehallgatják a telefonomat, és figyelni fognak. Ha bármiféle ellenállást tanúsítok, Gary halott. Mutattak egy fotót. – A nő a vállába markolt, és ismét zokogásban tört ki. – A szemé! Istenem, a szemé! – elfulladt a hangja. – Annyira meg volt rémülve!

Malone szíve hevesen vert, halántéka égett. Nem véletlenül hagyta ott a napi szinten kockázatokkal fenyegető életet, és fogott bele valami gyökeresen másba. A múltja fogja most leigázni? Belekapaszkodott az íróasztal szélébe; egyiküknek sem válna hasznára, ha most összeroppanna. Akárhik is *ezek*, ha meg akarták volna ölni Garyt, már megtették volna. Nem. Gary tárgyalási alap, az osztatlan figyelem elnyerésének módja.

A laptop pittyegni kezdett.

Malone tekintete a képernyő jobb alsó sarkán akadt meg: BEJÖVŐ LEVÉL. A küldő neve helyett ÜDVÖZLET szerepelt, a tárgy rovatban A FIA ÉLETE. Megnyitotta a levelet.

Van valami önnél, amire nekem szükségem van. Az Alexandria Link. Ön rejtette el, és maga az egyetlen lehetséges nyomravezető, aki tudja, hol találom. Szerezze meg. 72 óra áll rendelkezésére. Ha megvan, nyomja meg a kettős gombot a telefonon. Ha nem hallok maga felől 72 órán belül, lemondhat a gyermeke életéről. Ha megpróbál átverni, a fia elveszít egy létfontosságú tartozékot. 72 óra. Találja meg, és megegyezünk.

– MI A FENE AZ az Alexandria Link? – rikácsolta Pam Malone háta mögött.

A férfi nem felelt. Nem tehetett. Valóban ő volt az egyetlen ember a földön, aki tudta a választ, és a szavát adta, hogy hallgat.

– Akárki küldte is az üzenetet, bizonyára tudja, mi az. Miről van szó?

Malone csak bámulta a képernyőt. Képtelenség lenne lenyomozni az üzenet küldőjét. Akárcsak ő, a levél írója is nyilván ismeri a módszert, hogyan használja a fekete lyukakat: azokat a szervereket, amelyek találomra bocsátják útjukra az e-maileket egy elektronikus útvesztőbe. Nem teljesen lehetetlen nyomon követni, de igencsak bonyolult.

Malone felállt a székről, és a hajába túrt. Éppen a minap figyelmeztette magát, hogy ideje volna fodrászhoz menni. Megmasszírozta a vállát, és mélyeket lélegzett. Már korábban felrántott magára egy farmert és egy hosszú ujjú inget, mely gombolatlanul lógott rajta, kilátszott alóla szürke atléta. Hirtelen belenyilallt a félelem.

– A francba, Cotton...

– Pam, csend legyen! Hadd gondolkodjak! Nem vagy túl segítőkész.

– Nem vagyok segítőkész? Mi a...

Megszólalt a mobiltelefon. Pam azonnal érte nyúlt, de Malone leállította:

– Hagyd!

– Mi? És ha Gary az?

– Győződjünk meg róla.

A férfi a harmadik csörgés után fölemelte a telefont, és fogadta a hívást.

– Elég sokáig tartott – szólalt meg egy komor férfihang. Malone fölismerte a holland akcentust. – Ha kérhetem, kíméljen meg a *ha-bántja-azt-a-fiút-megölöm-magát* virtuskodástól. Egyikünk sem ér rá ilyesmire. A maga hetvenkét órája már elkezdődött.

Malone egy ideig hallgatott, majd eszébe jutott valami, amit sok éve tanult. Sose hagyj, hogy az ellenség nyeregben érezze magát! – Dugja fel a seggébe! Nem megyek sehova!

– A fia életét teszi kockára.

– Látnom kell Garyt! Ha beszéltem vele, utána tárgyalhatunk.

– Nézzen ki az ablakon.

Malone az ablakhoz rohant. Négy emelet magasságból jól láthatta, hogy a továbbra is némaságba borult Højbro Pladson két alak álldogál a macskaköves tér túloldalán.

Sziluettjükből ki lehetett venni a vállukon lévő fegyvereket.

Gránátvetők.

– Nem hinném, hogy beszélni akarna vele – szólalt meg ismét az idegen.

Két lövedék hasított az éjszakába, áttörve alattuk az ablakokat.

Mindkettő felrobbant.

KETTŐ

BÉCS, AUSZTRIA

02.12

A KÉK SZÉK TULAJDONOSA FIGYELTE, amint a kocsí két utasával leparkol egy kivilágított *porte cochère*¹ alatt. Nem limuzin, semmi feltűnő kérdés, csak egy halvány színű, európai szedán, hétköznapi látvány a forgalmas ausztriai utakon. A legjobb módja annak, hogy az ember ne hívja fel magára a terroristák, a bűnözők, a rendőrség és a kíváncsi riporterek figyelmét. Még egy autó érkezett, kiszálltak az utasok, majd távolabb hajtott, hogy a sűrű fák között várakozzon a kikövezett telken. Pár perc múlva még kettő tűnt fel. A Kék Szék tulajdonosa elégedetten bandukolt le a földszintre második emeleti hálószobájából.

A találkozót a szokásos helyen tartották.

Öt aranyozott karosszék állt körben egy magyar szőnyegen. A fotelek egyformák voltak, csak az egyiken díszelgett feltűnően egy fenséges kék sál a párnás háttámlán. Minden fotel mellett aranyozott asztal állt, amelyen egy bronzlámpa, egy íromappa és egy kristálycsengő volt. A fotelektől balra tűz pattogott egy kőkandallóban, fénye táncolva vibrált a plafon freskóin.

A férfiak helyet foglaltak.

Rangidő szerinti csökkenő sorrendben volt kijelölve a helyük. Kettőjüknek megvolt még a haja, ők nagyjából egészségesnek tudhatták magukat, a másik három kopasz volt és reszketeg. Mindegyikük legalább hetvenéves volt;

¹ Kocsibejáró (francia)

visszafogott eleganciájú, finom öltönyt viseltek, a sötét színű városi felöltőjük és a sötét *homburg*juk² közvetlenül mellettük, a sárgaréz állványon lógott. Mögöttük egy-egy fiatalabb férfi állt, a Szék jogutódjai; akik figyelnek és tanulnak, de szavuk még nincsen. Hosszú idő óta létező szabályok alapján működnek. Öt szék, négy Árnyék. A Kék Székben ül az irányítással megbízott személy.

– Elnézést a kései időpontért, de pár órával ezelőtt zavart keltő hírek érkeztek. – A Kék Szék hangja feszült volt és reszketeg. – Legutóbbi vállalkozásunkat veszély fenyegeti.

– Lelepleződés? – kérdezte a Kettes Szék.

– Nem kizárt.

A Hármas Szék felsóhajtott.

– Van remény?

– Minden bizonnyal, ha időben lépünk.

– Már korábban a társaság tisztelt figyelmébe ajánlottam, hogy helyesebb volna nem beleavatkoznunk – szólt a Kettes Szék szigorú fejcsoválás közepette. – Hagyni kell a dolgokat folyni a maguk útján.

Hármas Szék megerősítette az elhangzottakat, ahogy azt tette már az előző megbeszélésen is.

– Talán éppen ez a figyelmeztető jel, hogy békén kellene hagynunk az események alakulását, sok érv szól az események természetes menete mellett.

A Kék Szék megrázta a fejét.

– A legutóbbi gyűlés alkalmával leszavastuk a javaslatot, hogy az eseményeket kiengedjük a kezünkől, most már tartasuk magunkat a döntésünkhöz. – Szünetet tartott.

– A jelen helyzet osztatlan figyelmet érdemel.

– Tapintatosan és szakszerűen kell eljárni – szólt közbe a Hármas Szék. – Az illetéktelen megfigyelés megghiúsít-

² Széles karimájú kalap

hatja a célt, de ha valóban szándékunkban áll előretörni, azt javaslom, engedélyezzünk teljes cselekvési hatalmat *die Klauen der Adlernek*.

A Sas Karmai.

A többiek bólintottak.

– Már megtettem – jelentette be a Kék Szék. – Pontosan azért hívtam össze a gyűlést, mert önálló akcióm utólagos jóváhagyást igényel.

Négy az egy ellenében, az ügy eldöntetett.

A Kék Szék örült.

HÁROM

KOPPENHÁGA

MALONE HÁZA MEGREMEGETT, mintha földrengés rázná, majd felduzzadt a lépcsőn felszökő hóhullámtól. Odaugrott Pamhez, és levágták magukat a deszkapadlót takaró kopott szőnyegre. Pajzsként védelmezte az asszonyt, mikor egy újabb robbanás rázta meg a házat, és újabb lángok csaptak fel.

Malone kikémlt az ajtón.

Tűz tombolt alattuk.

Füst gomolygott fölfelé egyre sötétedő felhőben.

Malone felpattant, és az ablakhoz lendült: a két alak eltűnt. Lángok nyaldosták az éjszakát, és Malone csak most fogta fel a történeteket. Az alsóbb emeleteket gyújtották fel, vagyis nem az volt a cél, hogy megöljék őket.

– Mi a fene folyik itt? – sikította Pam.

Malone nem felelt, kinyitotta az ablakot. A füst gyorsan meghódította a benti levegőt.

– Gyerünk! – szólt rá Pamre, és besietett a hálósobába.

Malone előrángatta az ágy alól hátizsákját, melyet a mai napig készenlétben tartott a kilépés után is, ahogy korábban tizenkét éven át a Magellán Ügyosztály ügynökeként. Benne volt az útlevele, ezer euró, tartalék személyi, váltás ruha és a Berettája lőszerral. Befolyásos barátja, Henrik Thorvaldsen csak nemrégiben kapta vissza a fegyvert a dán rendőrségtől; elkobozták, amikor Malone belebonyolódott a templomos lovagok ügyébe pár hónapja.

Vállára kapta a táskát, és belebújt a futócipőjébe, majd később beköti a cipőfűzőt. A füst beáramlott a hálóba, ki-rántotta mindkét ablakszárnyat, hogy lélegzethez jusson.

– Maradj itt! – utasította Pamet.

Malone visszafojtott lélegzettel keresztülrohant a dolgozószobán a lépcsőhöz. Alatta még három emelet: a földszinten volt a könyvesboltja, a másodikon és a harmadikon a raktár, a negyediken pedig a lakása. A harmadik emeletig lángokban állt minden, hő perzselte az arcát, meghátrálásra kényszerítve. Gyújtóbombák. Semmi kétség.

Visszarohant a hálóba.

– A lépcsőn nem tudunk lejutni! Jól elintézték!

Pam felzaklatva állt az ablaknál, kapkodta a levegőt, és köhögött. Malone exfelesége mellett kidugta a fejét az ablakon. A hálósobája a sarokban helyezkedett el, a szomszédos épület, amelyben egy ékszerüzlet és egy ruhabolt kapott helyet, egy emelettel alacsonyabb volt, lapos tetejét könyöklőfal övezte, állítólag XVII. századi. Malone felpillantott. Az ablaka fölött egy túlméretezett párkánykoszorú díszelgett, mely egy kiszögellés mentén vonult végig a ház elülső és oldalsó részén.

Már bizonyára kihívták a tűzoltókat, de nem tartotta túl jó ötletnek megvárni a létrát.

Pamet egyre hevesebb köhögés rázta, és ő is nehezen szedte a levegőt. Megragadta az asszony arcát.

– Nézz oda föl! – kiáltotta a párkánykoszorúra mutatva.
– Kapaszkodj bele jó erősen, és mássz el a ház széléig! Onnan már le tudsz ugrani a szomszédos háztetőre.

Az asszonynak kikerekedett a szeme.

– Megőrültél? Négy emelet magasan vagyunk!

– Pam! Ez a ház felrobbanhat! A gázvezetékek! A gránátokat úgy tervezték, hogy tüzet okozzanak. Erre az emeletre azért nem lőttek, mert azt akarják, hogy kijussunk innen.

Nem látszott, hogy Pam fölfogná Malone magyarázatát.

– El kell tűnnünk, mielőtt a rendőrség megérkezik!

– Szükségünk van a segítségükre!

– Tényleg azzal szeretnéd tölteni az elkövetkező nyolc órát, hogy kérdésekre válaszolgatsz? Csak hetvenkét óránk van!

Az asszonynak mintha végre leesett volna, mit magyaráz Malone, és felpillantott a párkánykoszorúra.

– Képtelen vagyok rá, Cotton. – Most először nem volt a hangjának éle.

– Garynek szüksége van ránk, indulnunk kell! Figyeld, hogy csinálom, és kövess!

Vállára kapta a hátizsákját, és kilépett az ablakpárkányra. Megragadta a párkánykoszorút, a durva kő izzott a forróságtól, de elég vékony volt ahhoz, hogy ujjáival szilárdan meg tudjon kapaszkodni. A karjával tartva magát haladt a párkány mentén, két kezét óvatosan, egymás után csúsztatva a sarok irányába. Még fél méter, majd amikor elérte a sarkot, lehuppant a szomszéd ház lapos tetejére.

Odarohant a tető széléhez, és fölpillantott Pamre, aki még mindig ott tétovázott az ablakban.

– Gyerünk! Meg tudod csinálni! Ahogy én!

A nő hezitált.

Robbanás hasított keresztül a harmadik emeleten, ablakszilánkok zúdultak a Højbro Pladsra. Lángok gyúltak a sötétben. Pam visszahőkölt a szobába. Hiba. Egy másodperccel később újra felbukkant heves köhögési roham közepette.

– Indulj már! – kiáltotta Malone.

A nő végre mintha felfogta volna, hogy nincs más választása. Malone példáját követve kimászott az ablakon, és megragadta a párkánykoszorút.

Malone látta, hogy az asszony becsukja a szemét.

– Ne nézz le! Csak csúsztasd a kezed! Egyszerre csak az egyiket!

Pam úgy tett.

Három méter párkánykoszorú húzódott kettejük között. A nő minden izmát megfeszítve haladt előre, egyik kezét csúsztatva a másik után. Ekkor Malone meglátott két alakot a téren: hátrább húzódva vártak, pisztollyal a kezükben.

Malone sietve maga elé kapta a hátizsákját, és előszedte a Berettáját.

Kétszer is rálőtt a tizenöt méterrel alattuk kószáló alakokra, mire a válaszlövedékek éles visszhanggal csapódtak be a teret szegélyező épületekbe.

– Mi ez a lövöldözés? – kiáltotta Pam.

– Csak gyere!

Újabb lövés, és a két alak eltűnt.

Pam elérte a sarkot, Malone odafordította a fejét.

– Fordulj erre, és lökd el magad felém!

Malone most hiába fürkészte a sötétet, már nem látta a fegyveres alakokat. Pam manőverezett, egyik kezével megmarkolta a párkányt, a másikkal is valami kapaszkodót igyekezett kitapogatni.

Hirtelen elveszítette az egyensúlyát.

Leesett.

Malone – még mindig fegyverrel kezében – kitartotta a karját, és elkapta a nőt; elterültek a tetőn. Pam hangosan zihált, ahogy Malone is.

Ekkor megszólalt a telefon.

Malone odakúszott a hátizsákhoz, megkereste a telefont, és megnyomta a gombot.

– Jól szórakozik? – Ugyanaz a hang, mint az előbb.

– Megmagyarázná, mire volt jó felrobbantani a boltomat?

– Hiszen maga mondta, hogy nem áll szándékában útnak indulni.

– Hadd beszéljek Garyvel!

– A feltételeket én diktálom! Már így is elpocsékolt harminchat percet a rendelkezésére álló hetvenkét órából! A maga helyében mozgásba lendülnék! A fia élete múlik rajta!

A telefon elhallgatott.

A szirénák egyre közelebből szóltak, Malone megragadta a hátizsákot, és talpra szökkent.

– Mennünk kell.

– Ki volt az?

– A haverunk.

– Ki volt az?

Malone dühbe gurult.

– Fogalmam sincs!

– Mit akar?

– Valami olyat, amit nem adhatok oda.

– Hogy érted, hogy *nem adhatsz*? Gary élete múlik rajta! Nézz körül! Fölrobbantotta a boltodat!

– Hű, Pam! Rá nem jövök, ha nem hívod fel rá a figyelmet!

Malone elszántan sarkon fordult.

Az asszony megragadta a karját.

– Hová megyünk?

– Válaszokat kapni.

NÉGY

DOMINICK SABRE A HØJBRO PLADS keleti csücskében áll-dogálva figyelte, ahogy Cotton Malone könyvesboltja leég. Időközben megérkeztek a fluoreszkáló sárga tűzoltóautók, és vizet locsoltak az ablakokat nyaldosó lángokra.

Eddig minden rendben, Malone útra kelt. Rendet a káoszból. Ez az ő mottója. Az élete.

– A szomszédos épületből jöttek le – mondta a hang a rádióevőn.

– Hová mentek? – suttogta a hajtókája mikrofonjába Sabre.

– Malone kocsijához.

Rajta a célponton.

Tűzoltók iramodtak át a téren, újabb tömlőket rángatva, hogy semmi esetre se terjedjen tovább a tűz. A lángok vidáman táncikáltak, mintha a könyvritkaságok élveznék, hogy tűzbe borulnak. Malone háza hamarosan végképp a lángok martalékává válik.

– Minden a helyén van? – kérdezte Sabre a mellette álló holland férfit, akit fölbérelt.

– Magam ellenőriztem. Készen állok az indulásra.

Sabre több tervet készített a lehetőségeket mérlegelve. Kétkedett benne, egyáltalán van-e esély a sikerre, a cél homályos, bizonytalan, de ha a nyom, amelyet követnek, elvezet valahova, ő mindenesetre hűen követi.

Most már minden Malone-on áll vagy bukik.

Malone keresztnéve Harold Earl, a családi iratokban egy fikarcnyi utalás sem volt arra vonatkozóan, hogy honnan ered a *Cotton* becenév. Malone negyvennyolc éves, tizenegy évvel idősebb Sabre-nál. Akárcsak ő, Malone is amerikai,

Georgiában született. Anyja őshonos délvidéki, apja katona volt, haditengerészeti parancsnok, Malone tízéves volt, amikor elsüllyedt a tengeralattjárója. A gyerek apja nyomdokai-ba lépett, a haditengerészeti akadémiára járt és repülőiskolába, majd váratlanul meggondolta magát, és ösztöndíjasként a jogi egyetemen kötött ki. A legfelsőbb haditörvényszékhez került, ahol kilenc évet szolgált. Tizenhárom évvel ezelőtt ismét fordulatot vett az élete, és az Igazságügyi Minisztériumban újonnan megalakult Magellán Ügyosztályhoz ment dolgozni, amely Amerika legkényesebb nemzetközi ügyeit hivatott kinyomozni.

Egészen tavalyig ott szolgált, majd főparancsnoki rangjából korán nyugdíjba ment. Maga mögött hagyta Amerikát, Koppenhágába költözött, és megvásárolt egy boltot, hogy könyvritkaságokat árulhasson.

A középkorú férfi lelki válsága? Problémája akadt a kormánnyal?

Sabre nem tudta a választ.

Aztán ott van a válás. Sabre ezt sem tudta hová tenni. Ki érti? Malone egy rejtély. Annak ellenére, hogy megrögzött könyvgyűjtő, Sabre nem talált kielégítő magyarázatot a pszichológiai leírásokban Malone egyik radikális lépésére sem.

A pikáns részletek is inkább megerősítik ellenfele alkalmasságát.

Több nyelven folyékonyan beszél, nincsenek függőségei, sem főbiái, viszont hajlamos öncélúan dönteni, és rögeszmésen elszánt tud lenni. Malone-nak ráadásul istenáldotta vizuális memóriája van, amelyet Sabre őszintén irigyelt.

Hozzáértő, tapasztalt, intelligens. Igencsak különbözik ezektől az idiotáktól, akiket fölbérelt, négy csekély értelmű holland, igen kevés morális érzékenységgel és fegyelmezettséggel megáldott banda.

Sabre az árnyékban meghúzódva figyelte, hogy a Højbro Pladsot ellepi a báméskodó tömeg, miközben a tűzoltók a dolgukat végzik. Az éjszakai levegő csípte az arcát. Mint-ha a dán ősz pusztán kis bevezetésként szolgálna a télhez; összeszorított öklét becsúsztotta a dzsekije zsebébe.

Szükségszerű volt felgyújtani mindent, amin Cotton Malone az elmúlt évben dolgozott. Semmi személyeskedés. Pusztán üzlet. Ha Malone nem teljesíti a követelését, gondolkodás nélkül megöli a fiút.

A mellette álló holland, aki a hívásokat bonyolította Malone-nal, elköhintette magát, amúgy meg sem szólalt. Sabre már az első pillanatban ellentmondást nem tűrő hangon közölte az alapszabályt: *Csak akkor beszélj, ha kérdeznek!* Sem kedve, sem ideje nem volt csevegni.

Még pár percig pihentette szemét a látványon, majd belesuttogott a hajtókáján elhelyezett mikrofonba.

– Álljanak készenlétben! Világos, hogy merre mentek, maguk meg tudják a dolgukat.